

TEMNÁ TRILOGIE

MIROSLAV ŽAMBOCH

Miroslav Žamboch
TEMNÁ TRILOGIE

Triton 2013

Copyright © Miroslav Žamboch, 2013
Cover Art © Petr Vyoral, 2013
Edition © 2013
All rights are reserved

ISBN PDF: 978-80-905053-4-6
ISBN ePub: 978-80-905053-5-3
ISBN mobi: 978-80-905053-6-0

Obsah

Zpověď válečníka

Ocel, krev a Smrt

Hangeron před Zrcadlem

Zpověď válečníka

Nemusím ani zavírat oči, abych vzpomínal. Jako by se to stalo včera. Sluneční kotouč se vyhoupl nad lesy, tma se vrátila do Šedivé říše, sloupy černého dýmu se rozplynuly v modři oblohy. Spáleniště už dohořelo, ale popel byl dosud horký. Seděl jsem v něm, opuštěný, zakrvácený, odsouzený k pomalé smrti.

Východ slunce – a do dneška jej mám rád – na pár okamžiků rozehnal můj smutek a zoufalství. Paprsky světla našly ve špíně popeliště lesklé zrnko – snad drahokamu či nějaké cetky. Prášek se rozzářil odleskem světla, tetelil se, poskakoval a vrhal mihotavé záblesky do mých zaslzených očí. Vločka živého ohně. Náhle však zhasla – stín jí vzal život. Zvedl jsem hlavu.

Tmavá silueta rýsující se proti slunci mi připomněla můj osud. Ramena se mi roztřásla pláčem. Válečník si mě mlčky prohlížel. Hranatý, hrozivý, ježící se ostrými špicemi a trny. Stál bez hnutí jako skála, ale přesto se s ním něco dělo. Ne, nesvěsil široká ramena nenahrbil se, nesklonil hlavu. Jenže najednou byl smutný. Bylo to uvnitř, v něm. Ale trvalo to jen chvíli. Neviditelná aura změkčující výhrůžnost jeho zbraní zmizela, ztratil se i dojem smrtelné únavy a smutku. Opět se stal zosobněním zkázy. Nikdy předtím ani potom jsem nepotkal někoho takového.

Stoupl si až těsně ke mně. Musel jsem se zaklonit, abych viděl do tváře hory železa, tyčící se nade mnou. Číšel z něj chlad smíšený s pohrdáním. Poznal jsem ho podle vyprávění. Hrubé, ostré rysy, velký nos, těžká čelist buldoka, oči utopené pod vystouplými valy černého obočí. A pohled. Byl to muž, který se nikdy nesmál. Díval se jako můj otec, když bojoval pln ledového vzteku a nenávisti. Ale on se tak díval pořád. Studenýma, necitelnýma očima člověka, který toho viděl a způsobil příliš mnoho na to, aby v něm zůstal nějaký ušlechtilý cit. Byl to bratr mého otce, který před dvaceti lety odešel z našeho klanu. Prý se mu znechutil věčný boj o život, prý zatoužil po zemích, kde neznají sníh, kde muži nemusí nosit sekeru i doma, kde je bohatství dost pro každého. Dnes už vím, že takovou zemi nenašel, stejně jako se to nepodařilo ani mně.

Tiše hvízdal, zpoza nedalekých keřů se vynořili dva psi a postavili se mu po boku. Psi je nesprávné jméno pro tvory, kteří ho provázeli. Spíše vlkodavové. Tlamou plnou ostrých tesáků dosahovali dospělému muži až po prsa, z objemného hrudníku neseného mohutnými nohama vyzařovala síla, na krku měli obojek ježící se ocelovými trny. Nemuseli se bát ani šavlozubého tygra. V touze zabíjet, sálající z jejich očí, se vyrovnali svému pánovi.

Šíje mi začala trnout, ale stále jsem se mu díval do tváře.

„Proč jsi to ukradl?“ zeptal se a ukázal na meč ležící v popelu vedle mne.

Mluvil jako poušť, jako skřípějící písek, jako valící se lavina. Stěží jsem mu rozuměl. Uchopil jsem meč a s vypětím všech sil ho pozvedl.

„Je můj,“ odpověděl jsem a opřel zbraň hrotem o zem. Jílec byl o dobrých pět palců výš než má hlava.

„Jsi syn Kella Hangerona,“ pochopil.

„Ano, jsem Olaf Hangeron a ty jsi bratr mého otce, můj strýc.“

Jeho obočí se nadzdvihlo.

„Možná. Kde ses schovával, když plenili tvou osadu?“

Z jeho slov číselo pohrdání, nepotřeboval odpověď. Oči se mi znovu zalily slzami.

„Neschovával jsem se, neschovával! Podívej!“

Otočil jsem se zády a ukázal hlubokou ránu po meči. Jeden z nájezdníků mě chtěl zabít, ale jeho úder se svezl po dřevěném sloupku, a to mi zachránilo život. Zůstal jsem ležet ochrnutý a jako v polosnu jsem viděl vyvraždění celého našeho klanu. I smrt otce, zemřel mezi posledními. Až do rána jsem se nemohl hnout, teprve potom znečitlivění odeznělo. Vzal jsem si jediné dědictví po otci a čekal na smrt, poněvadž v naší zemi se bez záštity klanu přežít nedá. Snad by se to mohlo podařit silnému muži, ne však jedenáctiletému dítěti.

„A kde jsi byl ty, kde ses schovával?“ vmetl jsem mu zoufale do tváře.

Zkameněl a na dlouhou dobu se odmlčel.

„Kdo?“ zeptal se zdánlivě bez emocí, ale v očích jsem mu přečetl, že je to jediná věc, která ho nyní zajímá.

„O'Brienovci.“

Nezdálo se, že by ho to překvapilo. Vztahy mezi našimi klany byly napjaté již déle než jednu generaci.

„Nechali tě naživu, Olafe Hangerone. A to je chyba. Můžeš mi pomoci. Když budeš chtít.“

Mé jméno vyslovil se zvláštním důrazem a dlouho ho převaloval na jazyku. Díval se přitom na mne. Uvědomil jsem si, jak moc se chci pomstít, jak toužím po procházce spáleništěm, na kterém by ležela zmrzačená těla O'Brienovců. V tu chvíli bych za to dal všechno. Všechno. Až později jsem zjistil, že všechno je příliš. Otočil se a pomalu odcházel.

Naši první společnou cestu si pamatuji jen matně. Musel to být bizarní průvod – obrovitý muž, dvě zvířecí stvůry a o kus dál chlapec s velkým mečem. Šli jsme dlouho, lesem, houštinami, koryty potoků. Vůbec si mě nevšímal, jako bych ani nebyl. Když mě však opustily poslední zbytky sil a já zůstal ležet na břiše s pohledem upřeným na jeho vzdalující se záda, jeden z vlkodavů zavrčel a upozornil ho na mne. Vrátil se, jeho ruka se ke mně vztáhla jako obludný spár a pak se zastavila. Už nikdy bych nechtěl zažít pocit takové absolutní bezmoci. Sundal si okovanou rukavici (až později jsem pochopil proč), zvedl mě jako pytel a pokračovali jsme dále.

Utábořili jsme se u vyhaslého kráteru sopky Mogh, půl dne ostrého pochodu od osady O'Brienovců. Od doby, kdy pár odvážlivců utonulo ve vřícím bahně pulsujících gejzírů, se sopce všichni vyhýbali. Později jsem objevil ještě jednu, pro nás důležitou výhodu našeho ležení. Z vrcholu starého smrku uprostřed smrdutých bažin se otevíral pohled šikmo dolů do údolí na řeku. To byla cesta, po které mohla smrt v podobě mužů O'Brienova klanu přijít nejrychleji.

Prvního dne jsem se probudil pozdě. Slunce stálo vysoko a jeho paprsky již kráčely ven z našeho doupěte – nevelké suché jeskyně. Měl jsem radost, že můj pochmurný zachránce zmizel, a vydal jsem se prozkoumat nejbližší okolí. Právě jsem šťoural do králičí nory na palouku, když se něco dotklo mého ramene. Přiblížil se neskutečně tiše, neprozradilo ho sebeslabší zacinkání kovu, ačkoli na sobě nesl železa a oceli pro tři obyčejné muže. S kamenným výrazem mi podával luk a toulec šípů. Nebyla to klukovská hračka, kterými jsem doma střílel krysy a veverka. Luk měl mou výšku a byl zhotoven z cizokrajného dřeva, které jsem nikdy předtím neviděl.

„Kdy sestřelíš šišku z té větve?“ zeptal se a ukázal téměř k samotnému vrcholu vysokého smrku na kraji mýtiny.

Chtěl jsem mu odseknout, že nikdy, protože do takové výšky jsem dosud nedostřelil, natož abych se do něčeho trefil, ale známý výraz pohrdání mě zarazil. Na mého otce se takto nikdo pohlédnout neodvážil.

„Den před úplňkem.“

„Uvidíme, jestli své jméno nosíš právem.“

Když odcházel, všiml jsem si, že na ostří sekery, kterou nikdy neodkládal, ulpěl chuchvalec černých vlasů. Luk nebyl zadarmo.

Následující dny jsem v lese cvičil se svou novou zbraní. Cvičil se vlastně nedá říci, protože luk byl mnohem tvrdší, než vypadal, a jen stěží jsem ho dokázal napnout. Založit šíp se mi podařilo dvakrát třikrát za den. Čas do úplňku jsem vyplnil bezmocným vztekem promíseným s vlastní krví. Neměl jsem potřebnou sílu. Dokázal jsem pouze zlomit pár šípů a rozdrásat si ruce do krve. Hangeron se mnou po celou dobu nepromluvil jediné slovo.

V tichu jsme v jeskyni uléhali a v tichu vstávali. Dvě noci před úplňkem jsem nedokázal usnout, trýznily mě představy zkoušky. Nesplním dané slovo a on se na mne bude opět dívat s pohrdáním. A tentokrát oprávněně. Poslední noc mě únava přemohla a ráno jsem se probudil odpočatý a silný. Někam odešel a nechal mě v táboře samotného. Den uplynul, slunce se pomalu chýlilo k západu a